

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoј mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty
Dušě daty,
Wotpočá ty.

Z njebies mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew čel!

F.

Šserbske njedželske łopjeno.

Łudawa šo łóždu łobotu w Šsmolerjež knižničisčječni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Druha njedžela adventa.

Šej. 40, 1—5.

Někotry hóscž w běhu lěta šastupi do twojeho domu a wón je čzi jara luby a witany. Ty šo njewjěšeliš jeno na jeho wopytku, ale tež na tych poštrwach, kotrež wón čzi šobu pschinješe wot tych šwojich abo wot druhich tebi šnatych pscheczelow. A hdyž ty přjedy šhoniš, šo šchtó ł tebi pschińdže, dha ty šo na to pschihotujesč, šo by šo twojemu hósczej pola tebe lubiko. Wšcho džěło we twojim domje a we twojim powołanju š čzašom wobštarasč, šo by šhwile došcž měl ša šwojeho hóscza a šo by wón šo š wjěšelosczu witany a widžany čzul a šo njeby hnydom pschi přenjei škladnosczzi šašo ša puczowarškim šijom pschimacž trjebał, dokelž čzi njeby chyzł dale wobczěžny bycz. A ma-li twój wopytk někajku proštwu na tebe, dha ju jemu jako dobremu pscheczelej po možnosczzi wěšcže dopjelniš: dasč jemu tu jenu radu, tam jemu pomoz lubiš a š zyla šo trochu podwólny a pošlužny wopolasasč. Nětko w adventškim čzašu pał pschińdže do našeho šchescžijanskeho kraja a tež do twojeho domu jedyn luby hóscž, štary šnaty a tola zyle wšebity hóscž, Šesus Šhryštuš, Šsyn Boži, twój Šral, twój Wumóžnik. To je tón Šnjes teje mozy, kotremuž je data wščitka móž w njebjěšach a na šemi; to je tón Šnjes teje šmilnosczze, kotryž ł šebi wola tych špróžnych a wobczěžnych. Nje-mohl ty nad jeho pschińđenjom šo wjěšelicž? Ale niz jeno jeho wopytk čze šwěšeli, ale wšebje tež te poštrwy,

kotrež wón tebi pschinješe wot šwojeho Wótza w njebjěšach, teho wěczneho Boha, te adventške poštrwy: „Trošchtujcže, trošchtujcže mój lud!“ Njednyrbjał ty na tak dostojneho hóscza šo wšebje pschihotowacž, šo mohl jeho še wšcej čžesczu pschijecž, a šo by šo jemu pola tebe štajnje lubiko, šo čze wjazy njewopušcžzi? Našch tekšt čzi tež praji, w čzim móžesč jemu šlužicž, šo by wón rady ł tebi pschichoł; jeho žadanje reka: „Pschihotujcže pucz temu Šnjesej!“

Šhryštuš Šesus pschińdže ł tebi š adventškim poštrwom: „Trošchtujcže, trošchtujcže mój lud!“ Šak krátke je to šłowo „trošcht“! Šo šdaczu njewažne a rucže šo wupraji. Ale wulke, njelicžomne je to wójško tych, kotřiž šu trošhta potrebni a ša nim běhaju. Tu jeneho šhorosčž džerži š wulkimi bolosczemi a hišcže jemu nješwa to wuštrawjenje; wón je džakowny ša łóžde šłowczko trošhta. Šam šteji jedyn čłowjek we wyškej šłabej štarobje, wot towaršchow mlodosczze dawno wopušcženy, kaž štolp še štarodawnych dnjom; wón wjele tych šwojich wobžaruje, šak wón trošhta potreba! Tu je jena wntroba tak čžezka, štarosczze ju poraža a štyštnosczž jej tež w dolžich nozach š mucžneho wóczka wóšchwjazy špar honi: widži tych šwojich štajnje w najwjetšim štrasche a boji šo wo šwój pschichod; šak wona wola ša trošchtom! Tu šašo šawisčž hrosneho šušoda, hida knicžomneho šłóštnika čzi to žiwjenje tak čžezke čžini. Ty jemu nješby ničžo šleho čžinił a čžetpiš psches njeho wulku njeprawdu, a njeje wotwidžecž, šo budže to hdy šěpje; šelko trošhta trjebasč,

so ty bo njeby sabyl a so by ty mernu krej šebi sa-
khowal! A tu twój hrěch, twoja wina: sčtož by nje-
praweho činil, ty to njemóžesč přecz, to njemóžesč nje-
činjene sczinicz. Twoja wina pak je jena k sadwělowa-
nju šla škoda, wona cze pschinješe do wěczneho sata-
manja, a hdyž myšliš na šwój posledni wošomiš,
w kotrymž stupiš psched teho praweho šudnika šwjate
wobliczo, so by wot njeho dostal, sčtož by šebi sašlužil
se šwojim hrěšnym žiwjenjom, a hdyž chzesč runje jene
lěpsche žiwjenje wjesč, haj runje, došelž hižom taš husto
by špytal, šo polěpschecz, ale pschezo podarmo, a došelž
š čžemnosčze teho hrěcha won njepšchindžesč k čžistemu
khowženju we šwětle, o taš by hižom husto sadwělowacz
chzyl, taš by štonal: wajchtarjo, njeje ta čžorna nóz škoro
nimo? Šak je wo trošcht šo tebi štyškalo! Tebi
š twojej wšchelakorej nusu, sčto mohlo šo cži lubšche
prajicz hacž tón adventški poštroš se rta twojeho Boha
šameho: „Trošchtujcže, trošchtujcže mój lud!“

Kotryž ty trošcht pytaš a husto žadny njenamafasč,
hladaš šo, šo falsčny trošcht njeberjesč! Wón šo cži
pošlicza wot šleho šwěta, kiž cze wabi, šwoju nusu sa-
dušnyč se wšchellej lohkomyšlinošču, ju šaleč se wšchellim
rozšpřosčenjom. To je jebaty trošcht; tón šměruje
jenož powjeršchneho cžłowjeka, niž teho šhutneho. Tutón
trošcht cži nicžo njepomha na bolosčnyš ložu, nicžo pschi
wotucženju šwědomnja, nicžo w najštyšknišchim wošomiku
šmjercže, nicžo psched Božim šudnym štolom. Tola nje-
šadwěluj! Kiž by ty šnano dolho pytal po wěrnym
trošchcže, nětko šo wón cži pošlicza. Bóh šam rjeknje:
„Trošchtujcže, trošchtujcže mój lud, rěcže i Jerusalešom
wutrobnje!“ Šdyž je derje k trjebanju hižom tón trošcht
wot šprawyš ludži cži pošliczeny, hdyž hižom wutrobne
šłowo lubeje maczerje cze trochu trošchtuje; najbóle cze
tola trošchtuje tamne šłowo teho šnješa šameho, kiž je
jedyn Bóh wšcheho trošchta, wono cze trošchtuje pschi
šhorosčzi, w štarosčzi, pschi šłosčzi, pschi hidže, pschi
wšchěch twojich hrěchach, pschi wšchěch cžwilach twojeho
šwědomnja.

W cžim dha nětko wobšteji tón adventški trošcht,
kotryž šo nětko tebi pschpowjeda, kaž něhdy Jerusalešej?
Našch tekst jo nam praji: „Předuje jej, šo jejna wójna
kónž ma, došelž jejna šłosč je wodata; pschetož wona je
dwojake dostala wot šnješoweje ruki ša wšchě šwoje
hrěchi“, mjenujzy dwojaku šchtrafu, ale tež dwojaku hnadu.
Ša šchtrafa ša te hrěchi šsraelowe běšche tu štajna wójna,
do kotrejež bě wón se šužodnymi a dalsčimi ludami ša-
plečzeny a kotrejež kónž běšche, šo bu wón wotwjedzeny
do jatby w dalosčim babylonsčim kraju; dalsčja šchtrafa ša
tutón lud běšche pak tež tón wotrocžkowy špschah teho
šakonja, pod kotrymž štonajo wón podarmo šo prošowasche
wo prawdosč psched Bohom a we šwojej šlabosčzi po-
darmo wojowasche pschecziwo temu hrěchej. Nětk pak Bóh
da hnadu hicž psched prawom, njecha wjazy na Jerusale-
šowe hrěchi šedžbowacz, wona je dwojaku šchtrafu wot
jeho ruki dostala ša nje; Bohu je taš rjež šamemu psche-
wjele, šo je ju taš jara šchtrašowal, wón šo šam tehodla
šamolwi a šlubi jej nětko tež dwojaku hnadu: jejna wójna
pschecziwo njepscheczelam ma kónž; pschetož tón šnješ
tych jatych šionskich šašo powjedže do domišny, a jejna
šłosč je wodata; pschetož Bóh na jeje hrěch wjazy nje-
hlada a da jej teho wot štarých profetow šlubjeneho
šnješja, teho šwumóžnika wot hrěchom, a tón šam

pschinješe tón cžas teho wujednanja mješ Bohom a
cžłowjekami: „Nětk wulki měr je bješ kónž, wšcha škoržba
kónž je wšala.“ A, luby cžitarjo, to je tež twój adventški
trošcht, šo ty město teje dwojakeje šchtrafy š hrěchami
šašluženeje dostanješ dwojaku hnadu. Twoja šchtrafa je
ta cžwila, kotruž cži hrěchi we šwědomnju šhotuja, š tymi
wšchellimi šemšimi njedostatkami, pod kotrymž cžłowštw
cžerpi; to je pak dale tež tale něcžišča wójna. Pschetož
wójna njeje jenož jena wěz, kotruž ludy mješ šobu wu-
cžinja; ně, we wójnje chže Bóh tón šnješ š ludami po-
rěcžecz, psches wójnu „šnješowy rt rěcži“. Tola tón
adventški trošcht cži nětk praji, šo Bóh šo šašo šmili.
Šdyž je tón hrěch šo možny sczinil, dha bu ta hnada
hišcže možnišča.

W cžim wobšteji tale hnada? W tym, šo šo tež
nam našcha šłosč wodata; pschetož šhryštuš pschindže,
naš hrěšnikow šbožnyš sczinicz wot našchich hrěchom, a
wón pschinješe to kraleštw teho měra a wobtwjerdži jo
w našchich wutrobach a je nam jedyn šwěrnny pomožnik
w našchim wojowanju pschecziwo hrěchej, a junu, da-
li Bóh, bóršy wón škónčzi tež tu něcžišču žalosčnu wójnu,
po kotrejež škónčenju šebi dawno žadamy, my domach a
našchi wotkach w polu, šo možemy tež my wješeli
wystacz, šo našcha „wójna kónž ma“, kaž něhdy te šsraelške
džeczzi, š jatby šo wrocžiwšchi.

„Trošchtujcže, trošchtujcže mój lud!“ Ščto dha je
tutón lud? Něhdy bě š našchim tekstom mēnjeny tón
šsraelšti lud, ale tónšam je nětko rozšpřosčeny do wšchěch
krajow a jeho štawy wojuja š wótrymi brónjemi jedyn
pschecziwo druhemu we šlužbje tych wšchelakoryš šersčtom
teje šemje. Wón drje mohł wošebje derje tajki trošcht
trjebacz, ale we šwojej njewěrje a štwjerdnjenej wutrobje
wón njeje wo njón rodžil. Duž je Bóh tón šnješ jedyn
druhi lud šebi ša šwój lud wušwolil, a to njeje jedyn
tych wulkih abo małych ludow na šemi, kotrychž mjena
šo nětko husto mjenuja; ně, to je ta wulka šhromadžišna
tych wěrjazyš, kotřiž šo mješ wšchittimi ludami namafaju
a kotrychž tón šnješ šnaje na wěrje, lubosčzi a nadžiji.
Woni njepšmedža bješ trošchta wostacz. Šim pak placži
tež jene šhutne napominanje, mjenujzy:

„Předarški hlóš w puščinje: Pschihotujcže pučž temu
šnješej!“ Tutón předarški hlóš njeje žadny druhi, šhiba
šan tón šcheczenil, tón předybježet a pučžepšchihotowal
šhryštušowy. Kiž w Jerusalešje na cžłowjekow pošnym
torhosčcžu, niž w šynagošy mješ tymi wššmawucženymi,
niž pschi šelenym brjošy lubosnje šo šmējazeho jěšora
šenezaret; ně, w prošdnej puščinje wón škutkuje a
předuje; w šamotnosčzi, hdyž šo twoje myšle možnje na
Boha dopomnja. W šamotnej puščinje je jedyn šłóššaf
šo pschihotowal na šwoje wulke šastojšštw jako wožer
šsraelškich šplahow a šřednik Božeho šakonja. W puščinje
tež tamny šeliasč šo pschihotowasche na šwoje powošanje,
š wohnjowyšmi, dorážnymi šłowami šwój šsraelški lud
k pošucže wolacz. W šamotnej šłosčtrškej štwicžzy našch
šuther šwojeho Boha pytasche a jeho dopošna. Do
šamotneje puščiny tež šan tych cžłowjekow woła, šamot-
nosč je jara dobra tež našchemu ludej a kóždemu jenot-
liwemu wot naš. Ščtož ma wošolo šebje štajnje wulku
šharu a ščtož š rozšpřosčazyš wješelow won njepšchindže,
teho myšle tež ženje njěndu na Boha ani na šesusa,
kotrehož wón nětko š nowa k nam šcžele. Šak rjenje je
to byčž šyrbjalo w dnjach našchich wótzow, jako adventški

časť tak mjenovaný samknjeny časť bēšche, dokelž so lud s cžicha w nim sadžerža, wšchēm rosprōschenjam s pucža džēsche a s khtnosčžu so na Khrystuška pschihotowasche! Sdyž so sa poslednje lēta adventski časť husto njeje trjebať k tajnemu khtnemu pschihotowanju, ale hdyž bu wōn časťo se kwtēnymi waschnjemi wotšwjeczeny, dha je to, Bohu budž džakowano, nētko w cžěžkim časťu hinať, a adventski časť mōže so mjenowacž časť khtneho pschihotowanja na teho Knjesa.

W puscžinje předomasche Jan tōn kicheženik. Kaž je puscžina wot rostoczenych skalow pschedrjena, tak je tež nētotreho cžlowjeka wutroba, wot winy a skōržby rostorhana, bjes mēra. Tajnemu cžlowjeki placzi wošebje tōn předařski hloš: „Pschihotujcže pucž temu Knjesej, cžinčže na polach runu šchčžžku naschemu Bohu!“ Desajas je drje tu myšlil na tōn pucž psches puscžinu, po kotrymž tōn Knjes tych jatych domoj powjedže. Mōžno pať, so je wōn tež hišcže na jedny druhy pucž myšlil, a Jan tōn kicheženik je wēsčže na tutōn druhy pucž myšlil, mjenujzy na tōn pucž k wutrobje. Tōn ma so sa teho Knjesa pschihotowacž. Jako Desuš tam w Jerusaleme kwoj advent džeržesche, dha lud jemu wotrubane hačōžki a kwoju drařtu na pucž scželesche. Sdyž nētko nasch lubowany kral cžehuje psches jenu naschich wšow, dha so pucž jemu k cželcži wupyšchi s wēnzami a pletwami. A tak ty, luby cžitarjo, pschihotuj sa teho njebjeskeho hošcža, kž tebe se kwojim wopytkom pocžesčži, nanajlěpje tōn pucž k twojej wutrobje. A to najšterje žane lohke džēlo njebudže. Ssy husečičsko cžital, tak wobcžezne te pucže so w Rušowskej: tu drobny pēst, do kotrehož so ponōrišch hacž psches koleno; tu luža, psches kotruž kuchi njepšchindžesch; tu hluboko wujēdžene kolije w tmjenjojtej pjeršchcži, w kotrejž prōsdny wōs težazy wostanje; tu džery a hōrki, wot kanonskich kulow wuryte a našyppane; tu nahle kamjenje a skaly, wokoło kotrychž so žyle hubjenje dže; tu toľstny šchtomny, wot cžekazeho njepšcheczela psches pucž walene. Kelko džēla nastanje tu sa naschich pōlnoschērych, hdyž pucž pschihotuja sa kšēžora, bitwišcžža wopytazeho! Tōn pucž k twojej wutrobje s mjenje džēlom na tebe njeczaka. Pschetož: „Wschitke doľy dyrbja so pomyšchecž, a wschitke hory a hōrki dyrbja so ponižecž, a šchtož kschime je, dyrbi rune, a šchtož šchropawe je, dyrbi hladke byčž.“

„Wschitke doľy dyrbja so pomyšchecž.“ Tu je knano jedny doľ teje kžē we twojej wutrobje, wušypaj jōn s wērnosčžu. Tu je hlubina sadwēlowanja, do kotrejž cže pschezo bōle dele cžehnje, pomyšch ju s wēru. A hdyž by hluboko do hrēchow padnyť, šhrabŭ so a sepjet so na Bože kłowo. Se s tobu dele šchlo, posbēhŭ so psches kniczomnosčže teje semje. „Wschitke hory a hōrki dyrbja so ponižecž.“ Tajka hora je twoja hordosčž. Wona dyrbi přjecž; pschetož wona cži wuhlad rubi na tu horu Zionsku. Gordy widži jenož kwoju wulkošcž, niž pať teho Knjesa, kž je hišcže wjetšchi. Gladaj, so so runasch ponižnemu Janej: po Desušowym kłowje je wōn tōn najwjetšchi mjes tymi, kōšiz so wot žōnskeje so porodžili, a tola wōn kam praji, so njeje dosčž, so psched Desušom dele kšilecž a te rjemjenje jeho cžrijow rošwjajacž. „Šchtož kschime je, dyrbi rune byčž.“ Kschime pucže so wotpucže, njeprawe pucže. Jenož prawy, runy pucž wjedže k šbōžnosčži. „Šchtož šchropawe je, dyrbi hladke byčž.“ Šchropawe horje džerži, je sadžēmŭ. A tajke sadžēmŭ so wšchē twoje tak mjenowane małe pschēštupjenja;

dyrbisch so wot nich wucžisčizč. S krotka, šchtož šebi Jan žada jako pschihotowanje na teho Knjesa, to njeje ničzo druhe hacž pokuta, a jako šnamjo pokuty wōn tu kšcžēnizu wotdžerži: kaž cži ludžo, kž psches žahlu pēstowu puscžinu šaprosčeni k njemu pschindžechu, we wodže teho Jordana so wot wšcheho prōcha wotmyjachu a wucžisčeni won pschindžechu, tak mamy my, kōšiz kmy psches kwoje šle žiwjenje kwoju dušchu s hrēchami womasali, tušamu wucžisčizč psches pokutu: to je to prawe adventske pschihotowanje na teho, kž pschindže w mjenje teho Knjesa, na nascheho Wumōžnika Desom Khrysta.

Šamjeň.

Kř. w H—je.

Šetkanje Bože we wulkej wōjnje.

(Pofracžowanje.)

Ženje hišcže nješym we kwojim žylm žiwjenju Božu wyšokosčž, kwojatosčž a kmilnu hnadu tak hluboku a pschemōžazu šacžut, kaž w najcžěžichich hodžinach šady naš ležazyh dnjow šep-tembra. Šafle hdyž je cžlowjek žyle maľy a psched Bohom kwoju njedostwojnosčž pōsnať, so hnada s mozu nuts dobywa. To placži pschede wšchēm wo bitwišcžžu. Njech to bywa spōšnacže wšchitkich naschich lubych wojowarjow a tež naschich domach. Pschede mnu na blidže leži jednory, krašny cžorny kšchiz na cžorno-bēlym baneče, želesny kšchiz, wo kotrymž je so mi džako, hdyž bēch kadeta a to cžiche pschecže s doľheho mērneho cžaza je nētko njenadžužy dopjelnjene. Tōnle rjany rjad bu mi runje špožčeny. Štuboko hnuty tež tōnle krašny poklad temu Knjesej položu a jeho prošchu, so by mje psched hordosčžu wobarnowat, pschetož wōn je kam to poradjenje dať a mojemu woľanju šacžucžiwje wotmoľwiť w tym wofonitknjenju, hđžez so bojach khablazh byčž. Jemu šamemu kšluchca cžesčž, kšwalba a džak do wšcheje wēčžnosčže.

(Major po wojowanjach pola Rancy.)

* * *

Jako runje domjaze nowiny wocžinich, dōndže džiwne cžucže na mnje. Njenadžužy pschindže domojschiskanje, so hluboko a bolostnje dychach. Ja widžach na wofonitk šarschisťi dom, kšlichach šwony nascheje žyrkwje; haj tole štyškanje po domišnje wšchēdnje je šobu wokoło nošymy. Druhdy so na dobo wudobudže. Wy macže prawje, wōjna ludži pschewobrocži. Tudy na bitwišcžžu budže cžlowjek pschijomny sa wēžy, nimo kotrychž je přjedy bjes wulkeho šajmanja kšodžil, tudy dostanu žiwjenje a wažnosčže sa njeho. Sdyž šebi jenož na nasche kšērlusche pomyšlu! Šak husto, hdyž kšnjereč šprōžny wot štajneho kšmjertneho stracha wustaty w brōžni ležach, towaršich štary kšērlusch špēwasche, a na jene dobo, kaž by wōn to cžucže wšchitkich trjechil, wšchitzy šahťo-wachu. Ja dyrbju wušnacž: to bēchu hnujaze wofonitknjenja. My špēwachmy s nutrnosčžu, pschetož my wjedžachmy, so bēšche dženzka jena granata s naschich towaršchow trjechila, šchto wē, šchto mi rašche kšwitanje pschinješe. A hđžez wšchitko byče na naštrōžaze waschnje kwoju njewobštajnosčž pokasuje, kaž tudy we wōjnje, tehdom wobrocžisich myšle jako jenicžti trošcht na nēšchto, šchtož wysche semškeho žiwjenja šteji. Tak pschindže, so wšchelazy, kž přjedy na žyrkwinsku wēru ničzo njedachu, tola psched šobu kšami wušnaja: „Še tebi so woľam s hlubiny.“ To je wēsčže nētorny towaršich we najwšichschim štrasche špēwať. Wōjna je mōž wocžehnjenja. Niške a njehorne so podkōcži. Najhōrschi kšwēt-wužiwarjo so wotmjelkli a so tež lubili, so čzedža, hdyž so domoj wrōcža, lěpsche žiwjenje wjesčž, kaž hacž dotal. Woni čzedža džēlacž, jenož so maja wjekele žiwjenja. Knjes šararjo, tudy doľkadny dopoľas sa to, šchtož runje prajach. Sdyž ja tole pišam, šastupi towaršich do nascheho kšwartēra a wosjelwi, so so jutšje nje-

dželi dopoldnja w 10 hodzinach kemsche sa katholicich. „Sa tych druhich niz“, woprascha so towarisch, kiž so mnu sa blidom ředži, kotryž je, kaž s wjetscha my wschitzy, evangelski. „Ně, ja nař niz“, tón druhi wotmolwi, to wobžarujo wschitzy řdyhuja „Dw“. Ja řebi myřlu, řnjes řararjo, řdy byřcheže wy to řkyřcheli, to by wam w duřchi derje řziniřo; tudy na přichlad widřicže, řař řlubořo na- bořinřka potriebnořež w nařchim ludu byřli. To wam wobřrucžu, řo budže po wójnje řinaschi řzař. Wy, kiž řmy řrutu řchulu wójnny přchětrali, budžemy řiwjenje řinař wařicž wjedžeč, řař řač řotal. Črořymjenje řiwjenja budže řo powyřcheč. Ja řebi přchaju, řo byř tónle řzař dočřařař. Derje řemu, kiž budže to dořiwicž.

(Přichodnje dale.)

Kak je Bohuřlaw s Dubowina Boha řpóřnař.

Řowjedařežto wot Řhrystofa Čchmida.

Přchetořil S. Buř.

(6. pokračowanje.)

8. řtam.

Sela a řchomy.

Řies řym džěřche řutniř nuts, a přchihotowa mařy wobjed. Řajpředy přchinyře mlořo a řhlěb, a potom řa řólčezera butru a měb, a řorbif najřienřchich řablucžřow, řam řa řo pař něřchto řorusřřřow a řolotwje, a řuř řčěřwjeneho wina w řzistej řchleń- čžanej bleschi. Bohuřlawkej wscho řara derje řłobžesche; a wón woprascha řo řutniřa: „Č wotřel pař mařch řy wschě řute dobre wěžy? Řhodžřřch řež druhdy na řubjenje?“

Řutniř powjedařche řólčezej přchi wobjedže, řař řpodřiwnje je to wscho narosřřo. „Řlej“, džesche wón, po řablucžřto řo na- čžahnywschi, řo by je Bohuřlawkej woběřil a rořřrař, „řabluka w řorbifu mam ř tejele řablony. Č řčěřřich wotnořřow a řařořř- řow řuteho řchřoma wurořče řóžde řěřo wjele řorbow řajřchle řjanyř řablukow.“ „Ře pař to řemu woprawdže řež řař, řař řajřřch?“ řrařchesche řo Bohuřlaw, řo džiwajo na řutniřa po- řladnywschi. Řethodij wřa řólčezera na řuzř, přchimny řa řenu řařřřřu, řčezje řu dele, a pořařowasche řemu maře řelene řablucžřto. „Tu widžřřch“, řjekny řutniř, „řař wone ř řařřřřow wurořřu. Řěřř budžř přchezo wjetsche a wjetsche, a napořřledřu řař wulře, řiane řolře a řčěřwjene, řař řute w řorbifu. Řyřly wulři řchřom řam pař“, džesche řutniř, řablucžřto rořřrawřřchi, „je ř řajřřeho mařeho řadrjesřřka narosřř, řař řu na řořřu řene wřřy. W řóžřym řajřřim řadrjesřřku je řajřřile řchřom, řaj řneřměřna mnořořč řajřřchle řchřomom. Řaj ř tehole řenicžřeho řadrjesřřka byřchmy mōřli řello řablukow dořřač, řo by řyřly řwěř ř nimi napřelnyřny byř. — Řež řutón řhlěb mamy ř podobnyř řadrjesřřřow“, džesche Řethodij dale, řólčezej něřotre řitne řornjatta pořařawřřchi, řotrež bē ř řhěžřki řobu přchinyřř. „Tu ma řo řunje řař, řař přchi řablucžřnyř řadrjesřřřach a řóžwnyř řymjeněčřřach. Č řeneho řenicžřeho řitneho řornjatta byřchmy mōřli wjele řyřřař řajřřich řhlěbřow dořřač, řař řu tónle na řlidge je.“ Řutniř řemu wobřchěřnje rořřowjeda a wo- řpřowasche, řař řo to ma, a pořařa přchi řym na řwjele řiane řito na řolu, řdžež bēřhu řiřchče přchēd řróřřim čžřřom řenož řrusle řežře. Bohuřlaw bēžesche ř řolu a namafa ř řwjele najwjetschej wjeřelosečři w řóždej řłóřřy řižom maře řornjatta.

„Ř řař ma řo“, řraji řutniř, „ře wschěmi řelenny řosřřlinami, řotrež řu dalořo a řchěřořo wotořo řo widžřřch. Wřchřo, řrawa řu pod naju nořami, řóžwne řerařřchi, řiž řamle řežěřa, řyřřař a řyřřař řłóřřow na řolu, řwinowe wotnořřki, řotrež řhěžřku a řady njeje řóřřku wobřřwřaja, wulře řuby a řeđle řamle na řorje a moř řu na řchřomowym řdonřu, — wschřřo wurořče ř řajřřchle mařřřřchich řornjattřow a řadrjesřřřow, řelenyřche řo a řežěřesche. Wřchřo, řchřoř řu na řlidge widžřřch, mlořo a řbutra, mēb, řhlěb a řwino, wschě řela a řorusřřki, wschřřon řad, řaj řamo řlido ř řawřu —

wřchřo to je ř řajřřchle mařřch řornjattřow a řadrjesřřřow. Řeřřame řreřbach řenož do řemje pořořicž, a řu wurořče řablōń, řam wjele řyřřař řłóřřow a řóžicžřow. Ř řlař, řiž bē řređny řuřřy a řornořy, je něřř ře wřchēj řrařřnořčřu deřjeny a ře wřchēř, řchřoř je ř řiwjenju potriebne, nadobnje wobřarjeny.“

Řólčezej bēřhu to řame džiwny. Řař bē řebi řređny ř naj- wjetsřřim řpodřiwanjom wřchřo wobřhladowař, řař řež něřřo ř řym řamřym řpodřiwanjom na řutniřowe řłowa pořřřchřařche.

9. řtam.

Řtudnicžřa a deřchēřil.

Řies řym počžřa řo řłónzo řižom řařo ř řoram řhilečř; řřjadři, na řotrežř najřienřsche nuřhawři a řwěřři řteřachu, bēřhu řižom we řhlōđřu. Řěřotre řóžicžřki, řotrež bēřhu Řethodijej wořřebje řube, bēřhu přchēs řorřotu řłónza řrořhu řwřadle a řpadnyřle. Řačřrunje řo řutniř w řróřřim čžřřu deřchēřřa nadžřieřche, řchřřsche řola ř najmjenřřchemu řwjele najľubřche řwěřřařřki řrořhu wotřreřicž. Wřa řebi řehodla řređřřřřu řhanu a řólčezera řa řufu a džěřsche ř nim ř řtudnicžřy, řdžež bohatty řuřol řřajnje řromjo řzřřřeje wodny ř wulřeje ř mořom wobrořčeneje řřařly čžěřřesche.

Bohuřlaw, řiž řo řu dođřiwacž řnemōřřesche, počžřa: „Řello wodny bēřři ř tehole řamjenja! Řóžde wotomřřnenje byř myřřřil, řo řyřři bēžecž přchēřřač, a přchezo ččezje řola řenař řyřřne. Čchřo řha je řam řorřře řello wodny nalař, a řdže řo wodny dořčř nabřery ř dolowanju? Řy řyřřřař řebi řu bōle řutowacž. řewal čži napořřledřu řola wuřđže!“ Řethodij řemu na to wot- molwi, řo řale woda řre řižom řař dořřo, řačř řłónzo na njeřřeřach řwěčři, řu ř teje řřařly pořřochi bēřři, řenje nje wotebēřajřy a řžaneho dolowanja nje potriebajřy. Řrařesche řemu řež. řo je řyřly řěřor, řotrež bē Bohuřlaw řa njeřmēřnje wulři řchřřihel džeržřař, řenož řam woda. To bēřhu řa řólčezera řařo řame nowe džiwny.

(Přichodnje dale.)

Wřchelake ř řlřřka a ř řaloka.

* **Řajwjetřche řwōřniřchēřo** je řwōřniřchēřo w Řipřřku, řotrež řo dořře řěřa řwari. Wone ma řón wuřřřř, řo wřchřře čžřhi ř řeneje řale wot řłowneho mēřřna wuřřřřžřa, a řu to wřchelake řolije wuřřnamjene řařo wotřěřřne mēřřno čžřřow řařřřeje, řrusřeje a řahersřeje řeřesřřyřy. Řole řwōřniřchēřo je po dořřolěřřym řwarje něřřo dořřōncžene a mēřřesche řo 4. deřřembra řwřatocžnořčř ř wobřanřnenju řwara, přchi řotrežř bē řež řřatny řniřřter ře Čęđewiz řōđla.

* **Čapocžatt deřřembra řeřche 25 řěř**, řo je řo řeřesřřiza ř Řudňřřřina do Řaleř wotewřřka.

* **Řrube řody we wójnje řo řlřřa.** Čchřo by řebi přchēd řěřom myřřřil, řdy řo řař wjele řarow ľubōřče na řitwřřchēřo řežesčesche, řo na nař řruba wōjnřřa řřma a řrube wōjnřře řody čžřařaja. Řěřřo je řenož řiřchče řróřři čžřř, řačř budžř řařo řody řola nařřchich wōřřřow wotřach. Čřnano řo řón řróčř řello řodownyř řarow njeřōřčzele řař řoni. Řle řchřōž ma ľubeho wotřach, budže řo řež řa to řřaracž, řo řemu řody pořřřow wot řomach pořřřowacž njeřbudže. Woni pař řu přchezo řajřy, řotřřiž niřřo řlřřo řteřřžehō nimaja, řotrež wotřach řteřři. Řuřři řyřřřelli řebi na to myřřřicž, řamōřřeřřřym wōřřřam wjeřeře čžřiničž. Wřchřudžom w mēřře a na wřřach je mēřřno, řdžež mōže řo adreřřa wōřřřow nařřoničž, řotřřiž wot řomach ničřo wocžřařačž nimaja. Řam wobrořčze řo abo řar mōže řo wēřřemū řegimēřtej řōřřřačž ř řym pořřřajenjōm, řo ma řo řař naľořicž. Řřeř řo řež njeřřabudže, řřanu nařřarřřřu řodownu řniřřku přchřřoľořicž. Řo- řom do řamotneje wutrořny řruřa řodowneho wjeřřela řadnje!

Čamolwřřy ředaktor: J. Gōľč. Čřobuređaktor: J. A. Kapleř.

Čžřřchēř a nařřadniř: M. Smoleř.